

Verdandiröster om livet och verksamheten under pandemin

Pernilla Rydell, Verdandi Skåne, ordförande och verksamhetsledare:

”Som ni säkert alla har läst om i medierna så har Skåne-regionen drabbats svårt av pandemin. Många av Verdandi Skånes medlemmar och deltagare har blivit sjuka, lagts in för vård på sjukhus och tyvärr har ett par medlemmar drabbats så svårt att de avlidit. Den här perioden har smärtat oss alla djupt i Verdandi Skåne.

Men vi ställer ändå inte in verksamheten utan vi ställer om. Vi håller hårt på restriktionerna och träffas max fyra personer åt gången i lokalen. Just nu förbereder vi bland annat vårens odlingsäsong då Verdandi kommer ha en större verksamhet med odlingslådor utomhus, vilket är jätteroligt och också passande ur smittosynpunkt att vi kan samlas utomhus.

Ungdomsgänget fortsätter med sina fisketurer. Ungdomarna har också jobbat med att sy munskydd som vi delar ut till behövande. Vi arbetar också med att stödja våra medlemmar med läkarbesök, handla och köpa mediciner och annat viktigt i vardagen. Många känner stor rädsla för att vistas i kollektivtrafiken så länge smittoläget är så allvarligt.

Men vi planerar också för bättre tider så klart! Under året kommer vi att starta studiecirkel för att öka kunskapen om Verdandis viktiga frågor och krav på politisk förändring så vi alla kan vara att stöd i det viktiga opinionsbildningsarbetet.”

Gunvi Haggren ordförande i Verdandiavdelningen Utblick

”Pandemin är oerhört begränsande. Den begränsar oss alla och även om jag tillhör dem som har lämnat förvärvsarbetet och därmed slipper oro mig över förändringar

i arbetsorganisation och eventuell återverkan på ett ekonomiskt plan så är det självklart att jag påverkas. Många jag talar med säger att de känner sig oföretagsamma, livet hamnar lite på paus. Jag försöker förekomma detta genom att vara lite strikt med att jag/vi verkligen kommer ut, motionerar, promenerar eller försöker göra något roligt. Arbetet i vår Verdandiavdelning Utblick är betydelsefullt liksom det uppdrag jag har för Verdandiförbundet i EAPN, European Anti Poverty Network. Vardagen har också fyllts av nya krav, som för mig innebär krångel, och för andra kan bli oöverstigliga hinder. För att handla coronasäkert krävs numera en hel del tekniskt kunnande och moderna mobiler och datorer. Att lägga in en beställning på varor är någorlunda enkelt, att få ut dem är svårare. Vissa mataffärer kräver att kunden har mobiler som svarar mot en avancerad teknik. En fråga är vad den ska göra som inte har möjlighet att uppgradera sig.

I vår Verdandiavdelning har vi prövat oss fram för att kunna fortsätta vår verksamhet. Att träffas fysiskt har vi nu helt tvingats gå ifrån. Medlemmarna är spridda över StorStockholm och då många inte har kunnat använda kollektivtrafiken så har vi blivit låsta. Vår mötesverksamhet är ofta temabunden då vi träffas för att diskutera olika frågor, eller ser någon film tillsammans som vi sedan diskuterar.

Just så har vi ju inte kunnat jobba nu, men efter ett kortare försök med telefonmöten så har vi nu landat på digitala möten via Google Meet. Det har inneburit mycket praktiska förberedelser för att få det att fungera för alla, men nu funkar det ganska bra och vi kommer alla till tals så känns det nästan som vanligt. Vi får möjlighet att hålla kontakten och hålla koll på att ►

alla mår bra, och vi får alla välbehövlig stimulans i form spännande diskussioner och reflektioner om sakers tillstånd. Utmaningen är introduktionen av nya medlemmar till enbart digital verksamhet, men vi jobbar vidare.”

Elisabet, medlem i Verdandi Botkyrka

”Nu är det är råpanik för mig, i våras gick det ganska bra, jag gick till Konsum med munskydd tidigt på morgnarna, men det gick. Men nu, massor av sjuksyrror har sagt upp sig. Det känns som att pandemin bara växer och man kan inte se ett slut på det hela. Och det här kommer ovanpå min depression och ångest. Allt blir bara värre. Bara att gå och handla är förknippat med mycket oro och problem. Det är bara att konstatera, jag har ingen dator, jag är en analog person, jag lyckades krängla mig undan datorerna på jobbet i skolan. Jag sms:ar och googlar på mobilen, men det får räcka.

När jag ska handla så blir det med handskar och munskydd och då får jag svårt att andas eftersom jag har astma. Så därför måste jag alltid se till att inköpen går så fort som möjligt och blir korta. Att åka tunnelbana är helt uteslutet för mig. Idag fick jag ta taxi till vårdcentralen.”

Maj-Britt, medlem i Verdandi Fittja

”Under en kort tid har fem personer i mitt nätverk ryckts bort. De var alla äldre och tre av dem hade covid-19.

Den som stod mig allra närmast är det nästan för stor smärta att bara tala om. Allt gick så erhört fort. Jag förstår att ingen lever för evigt men det kan inte vara meningen att det skall bli så här ...

Vår kontakt bröts abrupt efter ett telefonsamtal med hemsjukvården. Ambulansen kom och sedan kunde vi inte nå varandra. Enligt personalen var hon

väldigt lugn och fin, vinkade och tecknade när luften inte orkade. Kära mamsen.

Arina Sharif Verdandi Amigos

”Jag är aktiv i Verdandi Amigos Fittja. Det är en ungdomsorganisation i Verdandi där vi vill medverka till att ge barn och ungdomar från utsatta områden samma möjligheter som andra barn. Idag har de inte det och då är det lätt att de hamnar på andra vägar.

Vi har anpassat vår verksamhet efter alla restriktioner och jag tycker det har rullat på bra. Vi som är med brinner för barn och ungdomars villkor och så har vi roligt också.

Själv går jag sista året på gymnasiet och det är klart att det är stora förändringar. Under förra året var det distansundervisning och nu har vi distans igen. Vissa kurser som är tunga, som matematik, blir naturligtvis svårare på distans. Under hösten har vi på min skola också läst varannan vecka på distans och med korta dagar för dem som varit i skolan. Det har funnits handsprit överallt och om man varit sjuk så har man kunnat stanna hemma tills svaret på coronatestet kommit. Det är inte så många ungdomar som har blivit sjuka och inte heller så allvarligt. Men även om vi har det så mycket bättre så är det viktigt att inte vara självisk, det handlar ju om våra mammor och pappor och alla våra äldre.”

Leyla Sözen Verdandi Botkyrka

”För mig har Corona-pandemin inneburit mycket oro, skräck och ångest. Jag kan inte befinna mig på shoppingcentrum, gallerior, eller vilken plats som helst där det är mycket folk. Så här har det varit för mig sedan i början av mars förra året och nu när smittspridningen ökar så blir det ännu värre. Rent fysiskt betyder det ►

att jag får svårt att andas om jag besöker platser med mycket folk och speciellt om platserna är slutna.

Sommaren förra året var bra för oss i verksamheten i Verdandi. Vi hade mycket utomhusaktiviteter i avdelningen. Vi gjorde långa promenader, fikade med avstånd och kunde stödja varandra och prata. Inne i Verdandilokalen i Fittja har det hela tiden känts bra. Jag känner ingen oro där. Jag vet vad vi behöver göra för att motverka smittspridning. Vi har kontroll på läget. Vi följer alla restriktioner och är inte fler än åtta personer i lokalen samtidigt. Barnen drabbas hårt när samhället stänger, de förstår heller inte varför allting plötsligt ska vara så annorlunda. Vi har kvar alla våra barnaktiviteter och har ökat något då ungdomsavdelningen Verdandi Amigos är här och också har aktiviteter riktade till barn.

Covid-19 kommer kanske vara kvar i framtiden men vi måste lära oss att leva med detta. Det kommer kanske inte bli precis som tidigare, men det kan bli bra ändå.”

Steve Ohlander, Verdandi Sundsvall

”Vi i Verdandi Sundsvall har märkt att ensamheten och isoleringen ökar då restriktionerna straffar de som redan har det tufft än hårdare. Många som kämpar med sin beroendesjukdom drabbas nu när de inte kan gå till sina självhjälsgrupper. Risken ökar väldigt mycket för att många tar ett återfall när ensamheten och isoleringen blir stor. Pandemin har påverkat dem som redan lever i utsatthet väldigt negativt då de tappar motivationen och stödet och resignerar. Många lever också med psykisk ohälsa och självmedicinerar för sitt dåliga mående. När ensamheten blir påfrestande ökar risken för ökat missbruk. Och missbruk leder alltid till svåra konsekvenser, både för den som miss-

brukar och anhöriga. Det kan handla om våld och polisingripanden vid familjebråk med följderna att barn och andra kommer i kläm med oro, ångest och skräck som följd. Hela vårdkedjan är ju bakbunden nu då allt bara kretsar kring covid-19 men det finns faktiskt annat som också behöver tas om hand.

Vi får inte heller glömma de hemlösa som ofta har både dubbel och trippel problematik eller helt enkelt inte får ekonomiskt bistånd beviljat då inkomsten varit för hög de föregående två månaderna. Här måste till en förändring i socialtjänstlagen. För det är faktiskt så att man inte pengar så har man inte pengar. Människor måste kunna betala hyran och få mat på bordet.

Om jag till exempel blir arbetslös finns det inget skydd då jag ligger på normbelopp med skuldsanering men det tillgodoses inte vid en eventuell ansökan om försörjningsstöd då inkomsten för de tre senaste månaderna överstiger minimibeloppet för deras inkomstberäkning. Detta leder till stor oro för min existens: hur ska jag kunna betala hyran, hur ska jag kunna köpa mat, blir jag vräkt nu? Samhället tjänar ingenting på att pressa ut människor i utsatthet och hemlöshet. Det enda som händer är att människor lider och att samhället får ökade sociala kostnader på längre sikt.

Summa summarum är att missbruk som leder till ett beroende riskerar att eskalera för människor under denna hemska pandemi. Vem du än är finns det alltid en potentiell risk att just du kan utveckla denna hemska sjukdom, beroendesjukdomen, och drabbas av ett djävulskt lidande.”●

TEXT: Berit Fernqvist
och Marja Koivisto